

"गोड मुलानो, बाबा सारखे दयाळू बनून अने कांना रासता सांगा, जी मुले दिवस-रात्र सेवे मध्ये लागलेली आहेत, तेच बहादूर आहेत."

परश्र्व:- भाग्यवान बनण्याचा मुख्य आधार कोणत्या गोष्टीवर आहे ?

उत्तर:- आठवणीच्या यात्रेवर. जे जेवढी आठवण करतात तेवढे ते भाग्यवान बनतात. शरीर निरवाहासाठी करम करताना, बाबा आणि वारशाची आठवण करा, तर भाग्यवान बनत जाल.

गीत:- तकदीर जगाकर आई हूँ...

ओम शांती:- मुले जेव्हा जनमतात तर आपल्या बरोबर करमा नुसार नशीब घेऊन येतात. कोणी सावकारा जवळ, कोणी गरीबा जवळ जनम घेतात. पिता पण समजतात कि, वारसदार आला आहे. जसे दान पुण्य केले असेल, त्यानुसार जनम मिळत राहतो. आता तुम्हा गोड गोड फार वर्षांनी भेटलेल्या मुलांना कलपा नंतर परत बाबा येऊन समजावत आहेत. मुले पण जाणत आहेत कि, आमही आमचे नशीब घेऊन आलो आहोत, सवर्गाच्या बादशाहीचे नशीब घेऊन आलो आहोत, ज्यांनी चांगल्या रीतीने ओळखले आहे आणि बाबाची आठवण करत राहतात. आठवणी बरोबर नशीबाचा संबंध आहे. जनम घेतला आहे तर बाबाची आठवण पण राहिली पाहिजे. जेवढी आठवण कराल, तेवढे नशीब उंच राहील. किती सोपे आहे. सैकदा मध्ये जीवनमुक्ती मिळते. तुम्ही आले आहात, सुखधामचे नशीब प्राप्त करण्यासाठी. आता प्रत्येक जण पुरुषार्थ करत आहे. प्रत्येकाने स्वतःला पाहिले पाहिजे कि, आमही कसा पुरुषार्थ करत आहोत. जसे मममा बाबा आणि सेवाधारी मुल पुरुषार्थ करतात, त्याचे अनुकरण केले पाहिजे. सर्वांना बाबाचा परिचय द्यायचा आहे. बाबाचा परिचय दिला, तर रचनेच्या आदि, मध्य, अंताचा पण मिळून जातो. ऋषी मुनी इत्यादी कोणी पण रचनाकार आणि रचनेच्या आदि, मध्य, अंताचे ज्ञान देऊ शकत नाहीत. आता तुमच्या बुद्धीत सारे चक्र समृद्धी मध्ये राहत आहे. दुनिये मध्ये कोणी पण बाबा आणि वारशा ला ओळखत नाहीत. तुम्हा मुलांनी आता बाबा आणि आपल्या नशिवाला ओळखले आहे. आता बाबाची आठवण करायची आहे. शरीर निरवाहासाठी करम पण करायचे आहे. घरदार पण सांभाळायचे आहे. कोणी निर्बंधन असेल तर, ते चांगली सेवा करू शकतात. मुल-बाळ कोणी नसतील तर त्यांना सेवा करण्यासाठी चांगली संधी आहे. सत्रियांना पती किंवा मुलाचे बंधन राहतं. जर मुले नसतील तर ते बंधनमुक्त आहेत ना. ते जसे वानप्रस्थी आहेत. मग मुक्तीधाम मध्ये जाण्यासाठी संगत पण पाहिजे. भक्ती मारगा मध्ये तर संगत मिळते, साधू इत्यादींची, निवृत्ती मारग वाल्यांची. ते निवृत्तीमारग वाले, पर्वतूती मारगाचा वरसा देऊ शकत नाहीत. तुम्ही मुलेच देऊ शकता. तुम्हाला बाबांनी रासता सांगितला आहे. भारताचा इतिहास भगोल आणि 84 जनम पण सांगायचे आहेत. भारतवासी च 84 जनम घेतात. एकाची गोष्ट नाही. सूर्यवंशी, चंद्रवंशी, मग वैश्यवंशी. ... घराण्या मध्ये येतात, कर्मवार तर आहेत ना. भारताचे प्रथम कर्माकाचे राजकुमार श्रीकृष्ण आहेत, ज्यांना पाळण्या मध्ये झोका देतात. दुसऱ्या कर्माकाला झोका देत नाहीत, कारण कला कमी होऊन जातात. जे पहिल्या कर्माकाला होते, त्यांची पूजा होते. मनुष्य समजत नाहीत कि, कृष्ण एक आहे कि दोन-तीन आहेत. कृष्णाची राजधानी चालत आहे, हे कोणाला पण माहित नाही. पूजा फक्त कर्माक एक ची होते. गुण तर कर्मवार मिळतात. तर पुरुषार्थ केला पाहिजे कि, कां आमही पहिला कर्माक घेऊ नये. मममा बाबाचे अनुकरण करा, तर त्यांच्या राजधानी मध्ये याल. जे चांगली सेवा करत आहेत, ते चांगल्या महाराजाच्या घरा मध्ये जनम घेतील. तिथे तर महाराजा महाराणी आहेत. त्यावेळी काही राजा राणी नाव असत नाही. ते नंतर सुरू होते. वदापार मध्ये जेव्हा बनतात, तर त्यावेळी जे जास्त मालमत्ता वाले आहेत, त्यांना राजा म्हटले जाते. मग महाराजाचे नाव कमी होऊन जाते, प्रायः लोप होऊन जाते. परत जेव्हा भक्ती मारग सुरू होतो, तेव्हा गरीब-

सावकारा मध्ये फरक तर राहतो ना. आता तुमही मुलूंच शिवबाबाची आठवण करत आहात आणि त्यांच्या कडून वारसा घेत आहात. इतर सतसंगा मध्ये मनुष्य बसून कथा सांगत आहेत, मनुष्य मनुष्याला भक्ती शिकवित आहेत. ते ज्ञान देऊन सदगती करू शकत नाहीत. वेद शास्त्र इत्यादी सर्व भक्ति मार्गाचे आहेत. सदगती तर ज्ञानानेच होत आहे. पुनरज्जनाला पण मानत आहेत. मध्येच कोणी पण परत घरी जाऊ शकत नाहीत. अतः काळात बाबा येऊन सर्वांना घेऊन जातात. एवढे सर्व आतमे तेथे जाऊन थांबतात? सर्व धर्माचे विभाग तर वेगवेगळे आहेत ना. तर हे पण समजावयाचे आहे. हे कोणाला पण माहित नाही कि, आत्म्याचे पण झाड आहे. तुम्हाला मुलांच्या बुद्धी मध्ये सार्या झाडाचे ज्ञान आहे. आत्म्याचे पण झाड आहे, जीवात्म्याचे पण झाड आहे. मुलांनी ओळखले आहे कि, आमही हे जे शरीर सोडून घरी जात आहोत. "मी आत्मा" या शरीरा पासून वेगळी आहे. हे समजणे म्हणजे जिवंतपणीच मरण होय. तुम्ही मेल्या तर सारी दुनिया मेली. मितर संबंधी इत्यादी सर्वांना सोडून दिले. प्रथम पूर्ण शिक्षण घेऊन पदाचे अधिकारी बनून मग जायचे आहे. बाबाची आठवण करणे तर फार सोपे आहे. जरी कोणी आजारी असेल, त्यांना पण सांगितले पाहिजे कि, शिवबाबाची आठवण करा, तर विकरम विनाश होतील. जे पक्के योगी आहेत त्यांच्या साठी लवकर मरण (शरीर सोडणे) पण चांगले नाही, कारण ते योगा मध्ये राहून आत्मिक सेवा करू शकतात. मेल्यानंतर ते सेवा करू शकणार नाहीत. सेवा करून स्वतःचे उच्च पद बनवायचे आहे, आणि इतर बंधूभगिनींची सेवा पण करायची आहे. ते पण बाबा कडून वारसा प्राप्त करतील. आमही आपसा मध्ये भाऊ भाऊ आहोत, एका बाबाची मुलूंच आहोत.

बाबा म्हणतात, माझी आठवण करा तर विकरम विनाश होतील. पूर्वी पण असे सांगितले होते. कोणाला पण समजावून सांगू शकता. बेहनजी किंवा भाईजी तुमची आत्मा तमोप्रधान झाली आहे. जी सतोप्रधान होती, आता परत तमोप्रधान पासून सतोप्रधान बनून सतोप्रधान दुनिये मध्ये जायचे आहे. आत्म्याला सतोप्रधान आठवणीच्या यात्रेने बनवायचे आहे. आठवणीचा पूर्ण चारट ठेवला पाहिजे. ज्ञानाचा चारट ठेवू शकत नाहीत. बाबा तर ज्ञान देत राहतात. तपास करायचा आहे कि, माझ्यावर जे विकरमाचे ओझे आहे, ते कसे उतरले, त्यासाठी आठवणीचा चारट ठेवला जातो. आमही किती तास आठवण केली? मुळवतनची पण आठवण करतात, मग नवीन दुनियेची पण आठवण करतात. सष्टीचा विनाश पण होणार आहे, त्याची पण तयारी होत आहे. बॉम्ब इत्यादी पण बनवत आहेत. एकीकडे म्हणतात कि, आमही असे असे मृत्यूसाठी सामान बनवित आहोत, दुसरीकडे म्हणतात, मृत्यूसाठी सामान बनवू नका. समुद्राच्या खाली पण मारण्यासाठी सामान ठेवले आहे, वर येवून बॉम्ब सोडून मग समुद्रा मध्ये निघून जायचे. अस अशा वस्तू बनवित राहतात. ते आपल्याच विनाशासाठी आहेत. मृत्यू समोर उभा आहे. एवढे मोठ मोठे महल बनवतात. तुम्ही जाणत आहात कि, हे सर्व माती मध्ये मिसळून जाईल. कोणाचे जमिनी मध्ये दबून जाईल... लढाई जरूर होणार आहे. पर्यंत करून सर्वांचे खिसे खाली करतील. चोर पण घरात घुसून चोरी करतात. लढाई साठी किती खर्च करतात. हे सर्व मातीमोल होणार आहे. घरे इत्यादी सर्व पडतील. बॉम्बस इत्यादी टाकल्यामुळे सष्टीचे तीन भाग खलास होऊन जातील. बाकी एक भाग राहून जाईल. भारत एका हिश्या मध्ये आहे ना. बाकी इतर सर्व नंतर आलेले आहेत. आता भारताचा च भाग वाचेल. मृत्यु तर सर्वांचा होणार आहे, तर कां आमही बाबा कडून पूर्ण वारसा घेऊ नये. त्यासाठी बाबा म्हणतात लौकिक संबंधी बरोबर पण तोड निभावून घ्यायची आहे. बाकी बंधन नसतील तर बाबा मत देतात कि, कां सेवे मध्ये लावून घ्या. स्वतः तर आहात तर अनेकांचे कल्याण करू शकता. बरे, बाहेर कुठे जाऊ शकत नसाल, तर आपल्या मितर संबंधी वर द्या केली पाहिजे. पूर्वी म्हणत होता कि, बाबा द्या करा. आता तर तुम्हाला रासता मिळाला आहे तर इतरावर पण द्या केली पाहिजे, जसे बाबा द्या करतात. बाबा म्हणतात माझी आठवण करा तर विकरम विनाश होतील. सन्याशी लोक तर हठयोग इत्यादी साठी किती मेहनत करत आहेत. इथे तर तसे काहीच नाही. फक्त आठवण करा तर पाप भस्म होऊन जातील, यामध्ये काही त्रास नाही. फक्त बाबांच्या आठवणीची गोष्ट आहे. उठता, बसता, करमे दरिया द्वारे करम पण करा, फक्त बुद्धीचा योग बाबा बरोबर लावा. खरी खुरी सजनी बनायचे आहे, त्या साजनीची. ते स्वतः सांगत आहेत कि, हे सजनी, हे मुलांनो! भक्ती मार्गा

मध्यं तर फार आठवण केली. परंतु आता मज साजन ची आठवण करा तर तुमचं पाप भस्म होतील. मी खातरी देत आहे. काही काही गोष्टी ग्रंथामध्ये आलेल्या आहेत. भगवाना द्वारे गीता ऐकल्यामुळे तुम्ही जीवनमुक्ती प्राप्त करत आहात. मनुष्या द्वारे गीता ऐकल्यामुळे जीवनबंधना मध्ये आले आहात. शिडी उतरत आले आहात. परंतु एक गोष्टी मध्ये विचार सागर मंथन करायचा आहे. आपली बुद्धि चालवायची आहे. ही बुद्धीची यात्रा आहे, ज्यामुळे विकर्म विनाश होतील. वेद, शास्त्र, यज्ञ, तप इत्यादी केल्यामुळे पाप नाहीसे होत नाहीत. खालीच उतरत आले आहात. आता तुम्हाला वर जायचं आहे. फक्त शिडी द्वारे कोणी समजू शकणार नाहीत, जोपर्यंत त्यावर कोणी समजावून सांगत नाहीत. जसे लहान मुलांना चित्र दाखवून शिकविले जाते. हा हतती आहे. जेव्हा हतती पाहतात, तर चित्राची पण आठवण येते. जसे तुमच्या बुद्धी मध्ये आले आहे. चित्रा मध्ये नेहमी लहान वस्तू दाखवली जाते. तुम्ही ओळखले आहे कि, वैकुंठ तर मोठे असेल ना. मोठी राजधानी असेल. तिथे हिरं रत्नांचे महल असतात, ते मग प्रायः लोप झाले आहेत. सर्व वस्तू गायब झाल्या आहेत. नाही तर हा भारत गरीब कसा बनला? सावकारा पासून गरीब, गरीबा पासून सावकार बनावचं ची आहे. हे विश्व नाटक पूर्व पार बनलेले आहे, त्यामुळे शिडी वर समजावून सांगितले जाते, नवीन नवीन येतात त्यांना समजावून सांगितल्यामुळे अभ्यास होऊन जातो, मुख उघडले जाईल. सेवेच्या लायकीचे मुलांना बनविले जाते. काही सेवाकेंद्रा वर तर काही मुले फार अशांती निर्माण करतात. बुद्धीयोग बाहेर भटकत राहतो, त्यामुळे नुकसान करतात. वायूमंडळ खराब करतात. नंबरवार तर आहेत ना. मग बाबा म्हणतात, तुम्ही शिकले नाहीत, त्यामुळे तुमची ही अवस्था झाली आहे. दिवसे नुद्दिवस जास्त साक्षात्कार होत राहतील. पाप करणाऱ्यांना शिक्षा पण मिळत राहतील. मग त्यांना वाटेल, उगीचच आम्ही पाप केले. बाबाला सांगितल्यामुळे, पश्चाताप केल्यामुळे, काही कमी होऊ शकेल. नाहीतर बुद्धी होत राहिल. असे होत राहतं. स्वतःला पण वाटते, नंतर मग म्हणतात, काय करावे, आम्ही ही सवय नाहीशी होत नाही, त्यापेक्षा घरी जाऊन राहावे. काहीतर चांगली सेवा करतात. काही विघ्न पण घालतात. आमच्या सेने मध्ये कोण कोण बहादूर आहेत, त्यांची नावे बाबा सांगतात. बाकी लढाई इत्यादी ची कोणती गोष्ट नाही. ही बेहद ची गोष्ट आहे. चांगली मुले असतील तर बाबा जरूर त्यांची महिमा करतात. मुलांना फार दयाळू, कल्याणकारी बनावचे आहे. आधळ्याची काठी बनावचे आहे. सर्वांना रास्ता सांगायचा आहे कि, बाबाची आठवण करा तर विकर्म विनाश होतील. पाप आतमा आणि पुण्यातमा म्हणतात ना. असे थोडेच आहे कि, आतमा परमातमा आहे कि वा आतमा-परमातमा बनून जाते. हे सर्व चुकीचे आहे. परमात्म्या वर थोडेच पाप लागते. त्याची तर नाटका मध्ये भूमिका आहे सेवा करण्याची. मनुष्यच पाप आतमा, पुण्यातमा बनतात. जे सतोपधान होते तेच तमोपधान बनले आहेत. याच्या तना मध्ये बाबा बसून सतोपधान बनवीत आहेत, तर त्याच्या मतावर चालले पाहिजे ना.

आता बाबांनी तुम्हा मुलांना विशाल बुद्धी बनविले आहे. आता तुम्ही जाणत आहात कि, राजधानी कशी स्थापन होत आहे. बाबाच ब्रह्मा तना मध्ये येऊन ब्रह्मा मुख व शावली मुलांना राजयोग शिकवून देवी-देवता बनवत आहेत. परत पुनरज्जन घेत उतरायचं आहे. आता परत सर्व पुनरावृत्ती करायची आहे. बाबा परत ब्रह्मा द्वारे स्थापना करत आहेत. योगबळाने तुम्ही पाच विकारावर विजय प्राप्त करून, जगतजीत बनत आहात. बाकी लढाई इत्यादी ची कोणती गोष्ट नाही. अचछा.

गोड गोड फार वर्षांनी भेटलेल्या मुलां प्रति मात पिता बाप दादाची प्रेमपूर्वक आठवण आणि सुप्रभात. आत्मिक पित्याचा आत्मिक मुलांना नमस्ते.

धारणेसाठी मुख्य सारांश:-

1. (१) बंधनमुक्त बनून बाबांच्या सेवे मध्ये लागायचं आहे, तेव्हाच भाग्यवान बनेल. दयाळू बनून अनेकांना रास्ता सांगायचा आहे. आधळ्याची काठी बनावचे आहे.
2. (२) या शरीरातून ममत्व काढून जिवंतपणीच मरायचं आहे, कारण आता परत घरी जायचं आहे. आजारा मध्ये पण एका बाबाची आठवण करायची आहे, तर विकर्म विनाश होतील.

वरदान:-

इतर आत्म्यांच्या सेवे बरोबर स्वतःची पण सेवा करणारे सफलता मूर्त भवः
सेवे मध्ये सफलतामूर्त बनायचे असेल तर दुसऱ्याची सेवा करताना स्वतःची पण
सेवा करा. जेव्हा कोणत्या पण सेवे वर जाता, तर असे समजा कि, सेवे बरोबर
स्वतःच्या पण जुन्या संस्काराचा अंतिम संस्कार करायचा आहे. जेवढे संस्कारांचा
अंतिम संस्कार कराल, तेवढा सत्कार मिळेल. सर्व आत्मे तुमच्या समोर मनापासून
नमस्कार करतील. परंतु बाहेरून नमस्कार करणारे बनवायचे नाहीत, मनापासून
नमस्कार करणारे बनवायचे आहेत.

बोधवाक्य:-

बेहदच्या सेवेचे लक्ष्य ठेवा, तर हदची सर्व बंधनमुक्त बनेल.

||| ओम शांती |||

ओम शांती.